

Una altra alternativa que suggerim *LAURITONE, amb un nom de persona *LAURITIUS (format per la seva banda amb LAURUS segons el model de LAURENTIUS i *MAURITIUS). També es pot defensar. Un nom *Lauritius* no és conegut en llatí, però de la seva existència n'és un testimoni *Lauricius* que dóna Holder (II, 161), citant d'una inscripció on consta *Lauriciaco*. El sufix *-one* que apareix en una sèrie de topònims formats de noms de persona, sembla tenir el matís semàntic de 'característic' o de 'pertinença'. No cal dir que *LAURITONE igualment es pot justificar per l'evolució fonètica que hem testimoniada a través dels exemples antics (supra). I és possible que el qui escrivia amb *-si-*, *Loursione* 1011, o *Lersione* 1017, guardés una lleu consciència d'una *-ti-* a sota.

Més dades en el futur ens ajudaran a determinar quina d'aquestes tres etimologies devia ser l'origen de *Llauró*. J.G.

[Per què dubtaríem de l'etim. cèltica? És l'única etim. que dóna una explicació simple, completa i incontestable. Un *LAURITIUS seria un NP no sols purament hipotètic sinó basat en escasses analogies; en haver-hi d'afegir *-ONE*, terminació més romànica que llatina, el que era hipotètic es torna inversemblant; *-icius* segons fon. hist. dóna *-ç-* no sonoritzable. Voto per *LAURODUNUM sense vacil·lar. L'evolució fonètica de *LAURODUNUM *-ONU* dissimilada en *-redon > reó -ró* és irreprotxable. En la corrua dels celtismes toponímics rossellonesos citats per En G., convé posar de relleu *el Voló* i la seva sèrie, que s'estén fins bastant més al S. que *Llauró*, i la dels *Bula*, potser també cèltics i en tot cas indo-europeus. J.C.]

¹ Cf. Ponsich, p. 42, té *Laurosum*.—² En un doc. de 976 publicat per Alart (*Cart.Rouss.*, 29) es troba *de Pog Lauro* (cf. Ponsich, 42: *Peog Lauro*), però creiem que el document en qüestió deu ser una còpia de data posterior, puix que la forma tipus *Lauró* reflecteix una etapa de devers mitjan segle XII.—³ Segons mapa de *Inst.Géogr.Nat.* (Fr.) n.º. 2249, aquest cobreix una zona prou extensa a l'Est del Pic de la Tosa cap a la Tor de Q.; però allí es posa *Pla Llauró*.—⁴ A. Luchaire, *Études sur les idiomes pyrénéens de la région française*, 1879 (Slatkine reprod. S, Genève 1973), p. 59, núms. 207, 208, dóna *Larrason-i* de dues inscripcions, una de les quals porta: *P. Cornelius Phileros Larrasoni*; aquest erudit pensa que el nom pot pertànyer més aviat a l'idioma cèltic que a l'ibero-aquità (p.95). De tota manera, és ben sabut que una sèrie de divinitats han esdevingut topònims: així el nom del déu aquità, *Illixo*, *-onis* ha donat Luchon, i *Abellio*, *-onis* el nom de la vall d'*Oueil*, en la gran vall de Luchon (veg. ara JCor., *Btr.z.Nfg.*, 251-52).—⁵ Vegeu Longnon, *Les noms de Lieu de*

la France, ed. 1968, §45.—⁶ Així d'Arbois de Jub. segons Skok, p. 185; Pokorny s.v. *lau-* inclou ultra l'irl.ant. *lour* «genug», ky. *llawer* «viel»; Holder, *Alt-Kelt. Spr. Schatz* inclou *Laurus* i els derivats (II, 159-160), i JCor. inclou *Laurac* de l'Aude en la llista dels noms d'origen cèltic en aquest departament (*Btr.z.Nfg.* 1973, VIII 286-87).—⁷ Vegeu ara s.v. *Quer*; En Cor. havia mostrat que *Bugarach* [*bügaráč*], poble del canton de Couizà, també conté KARAIIO- (*Btr.z.Nfg.* VIII, 259, 267).

Llaussàs, V. *Llosser*

LLAUTÓ o LLANTÓ, Coll de ~

Important paratge de muntanya valencià, en el límit entre la Vall d'Albaida i l'Horta de Gandia.

Sarthou, *GGRV*, Val. II, dóna la forma del nom amb *-n-*: *Coll de Llantó* (p.52), *Collado de Llantó* (p.3), amb bona descripció del lloc. La dada més antiga la trobem en Escolano (1610): «La estendida i pingüe valle deAlbayda --- començarla hemos a descrivir por la parte de Gandia, siguiendo la cordillera de su sierra hasta los confines de Castilla, por tener su principio en el collado de *Llautó*, en la vecindad de Gandia --- y se remata en el puerto del Alforín, una legua sobre Ontiñente, la buelta de Castilla» (*Década IX*, cap. 30, §5 = ed.Val. 1879, II, 536).

Amb *u*, doncs, en el venerable, fantasiós i crèdul cronista. Més impressió fa, i més crèdit mereix,¹ veure aquesta forma en Cavanilles: «desde las cercanías de Montichelvo, se ve el *Coll de Llautó*», comprovat personalment en un exemplar de l'ed. princeps (II, 137.5, i repetit, 137.15).

Per desgràcia, manca la informació directa sobre els llocs, i la que trobo en les meves enqs. de 1962, és escassa, seca i deficient. Únicament: *Colletó* anotat en la del Llocnou de St. Jeroni [cert, immediat a l'indret] en l'enq. de 1962 (XXXII, 169, 171); res en les de Terrateig, Montitxelvo, Almiserà, etc.: serveixi'm de justificació que no vaig voler mai preguntar directament dient el nom (mètode arriscat); i que aquests pobles els vaig haver de visitar, en dies terribles d'agost de 1962, sota un sol inclement i amb presses dels informants.

Ací ens veiem, doncs, en la situació lamentable i perillosa d'haver de comptar més aviat amb la versemblança d'una etimologia o filiació lingüística que no amb dades certes: *-llantó* o *-llautó*? o *lató*?

Reconec que si no fos per respectar SGuarner que es decidí per *-llautó* en el *Nomenclàtor* de 1966 (p. 33), —per desgràcia, V. s.v. *Herbés*, una llista dels seus errors (no sense violacions de tota forma existent)—, més aviat encapçalaria amb aquella variant,